

S
peed
info

สุดยอดนิทานสอนใจ

อัสป

ฉบับประยุกต์

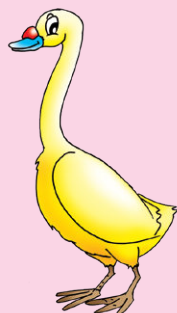

เรียบเรียงโดย อัครนี้

69 บาท

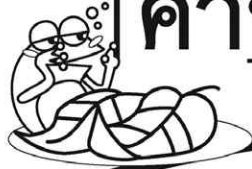

หนูกับลิงโต	4
เทพารักษ์กับคนตัดฟีน	9
สุนัขในรางหญ้า	15
หมาป่ากับลูกแกะ	20
อึ่งอ่างกับวัว	24
สุนัขจิ้งจอกไร้หาง	30
ลิงโต หมี และหมาจิ้งจอก	36
ฝูงวัวกับคนฆ่าวัว	43
หมาป่า ลิงโต และลา	50
ตะไ่ และงู	56
สุนัขจอมเกร	62
อีกาผู้ชาญฉลาด	68
แกะกับนายผู้หญิง	74
อีกาเจ้าเล่ห์	78
สุนัขจิ้งจอกจอมกระล่อน	87
ความอาฆาตของชาวนา	92
ลิงโตกับความซื่อสัตย์	97
นักธนูจอมล่าสัตว์	103

ติดตามผลงานเพิ่มเติมได้ที่

www.facebook.com/speedart87

คำนำ

นิทานเป็นเรื่องเล่าที่ถ่ายทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเพื่อความสนุกสนาน และสร้างจินตนาการ แต่ละเรื่องแฝงคติ แนวคิด และจริยธรรม กระตุ้นให้ผู้ฟังที่เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ทำความดี ภายในเล่มมีเนื้อหาที่ได้อ่านแล้ว สามารถทำความเข้าใจได้ง่าย และไม่เกิดความเบื่อหน่าย สนุกสนาน โดยส่วนใหญ่แล้วตัวละครในเรื่องจะประกอบไปด้วยสัตว์ต่างๆ นานาชนิด

เรื่องในเล่มนี้จะประกอบไปด้วยนิทานต่างๆ ที่ได้เลือกแล้วว่า เหมาะกับเด็ก บางเรื่องเป็นนิทานที่สอนให้ทำความดี มีคุณธรรม ปลูกฝังความสามัคคี รักพวกพ้อง ไหวพริบในการเอาตัวรอด ซึ่งนำเอามาเป็นแง่คิดในการดำเนินชีวิตในปัจจุบันได้

เมื่ออ่านจบ แต่ละเรื่องจะมีข้อคิดและคำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆ ให้เด็กได้เรียนรู้เพื่อเป็นทักษะ และแนวทางพื้นฐานในการศึกษาภาษา ที่สำคัญเป็นการปลูกฝังให้รักการอ่านหนังสือตั้งแต่วัยเด็ก และหวังใจเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะให้ประโยชน์แก่ผู้อ่าน

หนูกับสิงโต

หนูกับสิงโต

หนูกับสิงโต

ใน ชายป่าอันเงียบสงบร่มรื่น ที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่มากมาย มีสัตว์อาศัยอยู่หลายชนิด ทั้งสัตว์เล็กและสัตว์ใหญ่ โดยเฉพาะในเวลาตอนเช้าและตอนเย็น จะมีสัตว์ออกมาปรากฏตัวให้เห็น เพราะเป็นช่วงเวลาออกหากินและกลับเข้านอนนั่นเอง

เช่นเดียวกับเช้าของวันนี้ ภายใต้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขาออกไปอย่างกว้างขวาง เมื่อมองไปบริเวณโคนต้นไม้ใหญ่จะเห็นสิงโตตัวใหญ่ ร่างกายกำยำ เรียกได้ว่าเป็นราชสีห์หนุ่ม กำลังนอนหลับอยู่อย่างสบายใจ

ทุกเช้าสิงโตหนุ่มตัวนี้ จะต้องมานอนตรงนี้ทุกวัน โดยไม่มีสิงโตตัวอื่นหรือสัตว์ตัวอื่นกล้าเข้ามาอนที่แห่งนี้แม้แต่ตัวเดียว ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เล็กหรือสัตว์ใหญ่ก็ตาม

เมื่อฤดูฝนผ่านพ้นไปอย่างเข้าสู่ฤดูหนาว ภายในป่าใหญ่แห่งนี้ ก็เริ่มมีอากาศเย็นสบาย ในเวลาเช้ามืดแสงแดดร่ม สายลมพัดเอื่อย เป็นที่ชื่นชอบของสัตว์ทั้งหลาย รวมทั้งสิงโตหนุ่มเองก็เช่นเดียวกัน ในเวลานี้มันกำลังพริ้มตานอนหลับอยู่โคนต้นไม้ประจำอย่างสบายอารมณ์ ในขณะเดียวกัน มันก็ต้องตกใจตื่นขึ้นมาพร้อมกับความโกรธอย่างมาก เพราะมีเจ้าหนูตัวเล็กวิ่งพรวดขึ้นมาอยู่บนใบหน้าของสิงโตหนุ่ม มันจึงคำรามออกมาเสียงดังว่า

“เจ้าต้องตาย โทษฐานที่เข้ามาทำลายการนอนหลับอันแสนสุขของข้า”

ว่าแล้วสิงโตหนุ่มก็ยกขาหน้าขึ้นสูง พร้อมที่จะทำร้ายเจ้าหนูตัวเล็กให้สิ้นชีพในทันที ทำให้เจ้าหนูตัวเล็กต้องร้องขอชีวิตออกมาเสียงดัง

“ได้โปรดเถอะ ท่านเจ้าป่าผู้ยิ่งใหญ่ เรากำลังหนีตายมา เลยไม่ทันเห็นว่าท่านนอนอยู่ตรงนี้ เราไม่ได้ตั้งใจคิดที่จะทำให้ท่านต้องตกใจตื่นจริง”

ไม่ว่าเจ้าหนูจะพูดอธิบายอย่างไร สิงโตหนุ่มก็ไม่ยอมฟัง

“เจ้าพูดออกมาได้อย่างไร ว่าไม่เห็นท่านนอนอยู่ตรงนี้ หรือเจ้าคิดว่าข้าตัวเล็กเท่าเจ้า”

สิงโตหนุ่มไม่พอใจ ที่เจ้าหนูบอกว่ามองไม่เห็น เพราะสิงโตหนุ่มนั้น มีความภาคภูมิใจในร่างกายกำยำที่มีขนาดใหญ่ของตนเองมาก เมื่อได้ยินเจ้าหนูพูดเช่นนี้ จึงโกรธอย่างเกรี้ยวกราดมาก พร้อมกับยกขาขึ้น เพื่อจะตะปบเจ้าหนูให้แบนติดดิน ทำให้เจ้าหนูรีบร้องขอชีวิตอีกครั้ง

“ท่านราชสีห์ผู้ยิ่งใหญ่ อย่าเพิ่งโกรธ ท่านเข้าใจเราผิดไปแล้ว เราคิดมาตลอดว่าท่านคือผู้เดียวที่ยิ่งใหญ่ในป่าแห่งนี้ สัตว์ในป่าทุกตัวล้วนแต่เกรงขามท่านทั้งนั้น ท่านไว้ชีวิตเราเถอะนะ ในวันข้างหน้าเราจะกลับมาตอบแทนบุญคุณท่านอย่างแน่นอน เราขอสัญญาด้วยเกียรติของหนูตัวเล็ก นะท่าน”

เมื่อสิ้นคำพูดของหนู สิงโตหนุ่มก็หัวเราะเสียงดัง ออกมาลั่นป่า แล้วพูดว่า “โอ้เอ๊ย เจ้าหนูลึนคิด เจ้าตัวแค่นี้ แล้วคิดจะเอาอะไรมาช่วยข้าได้ แต่ก็เอาเถอะ ข้าจะปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระ แล้วข้าจะรอวันที่เจ้าจะกลับมาตอบแทนบุญคุณข้า แต่ข้าว่ายังไงก็ไม่วันเป็นไปได้แน่นอน”

หลายวันผ่านไป สิงโตหนุ่มก็ยังคงนอนอยู่โคนต้นไม้ใหญ่ที่ประจำ หลับอย่างสบาย เพราะวันนี้อากาศเย็นสบายกว่าทุกวัน ทำให้มันนอนหลับอย่างสนิท ทันใดนั้นเองมันก็ต้องตกใจตื่น พอลุกขึ้นยืนได้ สิงโตหนุ่มก็ต้องตกใจอีกครั้ง เพราะขาหลังของมันถูกมัดด้วยเชือกเส้นใหญ่อย่างแน่นหนาติดอยู่กับต้นไม้ มันพยายามกระตุกทั้งกระชากแรง หมายถึงให้เชือกขาดแต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะนายพรานได้ลอบ

เข้ามามืดได้ตอนที่มันหลับด้วยเชือกเส้นใหญ่ จึงเฝือกำลังที่จะทำให้หลุดออกมาได้ ยิ่งทำให้สิงโตหนุ่มโกรธเกรี้ยวกราดอย่างทวีคูณมากยิ่งขึ้น จึงส่งเสียงร้องลั่นป่า ทำให้สัตว์ต่างๆ รีบพากันมาดู แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วย เพราะต่างก็กลัวความบ้าคลั่งของสิงโต

ในขณะที่เดียวกันเจ้าหนูตัวเล็ก กำลังนอนรับลมอย่างสบาย ก็ต้องตื่นขึ้นมาแล้วตั้งใจฟังเสียงที่ได้ยินอีกครั้ง จนแน่ใจแล้วว่าเสียงนี้เคยได้ยินมาก่อน จึงรีบวิ่งตามเสียงที่กำลังส่งเสียงโหยหวนอยู่

เมื่อเจ้าหนูมาถึง ก็เห็นเจ้าของเสียงกำลังพยายามดิ้นรน เพื่อจะให้หลุดพ้นจากเชือกเส้นใหญ่ เจ้าหนูจึงรีบร้องทักออกไปว่า

“ท่านราชาสีห์หยุดดิ้นรนได้แล้ว แล้วยืนนิ่ง เดี่ยวเราจะช่วยท่านเอง”

ว่าแล้ว เจ้าหนูก็รีบใช้ฟันซี่เล็ก กัดเชือกออกทีละนิด จนเชือกขาด

“เจ้าหนูข้าขอบใจเจ้ามาก”

ส่วนเจ้าหนูตัวเล็กพูดว่า

“ท่านจำได้ไหม ที่เราเคยบอกท่านว่า ลักวันหนึ่งเราจะกลับมาช่วยท่าน แต่ท่านก็พูดถูกเราว่า ตัวเล็กนิดเดียวจะไปช่วยอะไรท่านได้ แต่ในวันนี้เราก็ทำให้ท่านเห็นแล้วว่า ถึงแม้เราจะตัวเล็กแต่ก็สามารถช่วยชีวิตท่านเช่นกัน”

ฝ่ายสิงโตก็ได้แต่พูดคำว่า ขอบใจเจ้าหนู และหลังจากนั้นทั้งสองก็เป็นเพื่อนรักกันมาตลอด

คติสอนใจ อย่าดูหมิ่นผู้ต่ำต้อยด้อยกว่า สักวันหนึ่งอาจ
เกือหนุน ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า

คำศัพท์น่ารู้ LION (ไลอัน) = สิงโต RAT (แรท) = หนู
ANIMAL (แอนิมัล) = สัตว์

คำเปรียบเปรย

กระเซอกันรั้ว หมายถึง คนสุรุ่ยสุร่าย
จับปูใส่กระดัง หมายถึง อยู่ไม่นิ่ง วุ่นวาย
ใจดีสู้เสือ หมายถึง เวลาเกิดเหตุทำใจเย็นสู้

เทพารักษ์กับคนตัดฟืน

เทพารักษ์กับคนตัดฟืน

เทพารักษ์กับคนตัดฟัน

เมื่อมองไปยังชายป่าจะเห็นกระท่อมหลังเล็ก ซอมซ่อจนแทบจะพังในเวลาที่ลมพัดมาแรง กระท่อมหลังนั้นมีชายหนุ่มอาศัยอยู่ เขามีอาชีพตัดฟันในป่าแล้วนำเข้าไปขายในหมู่บ้าน

ในตอนเช้าของทุกวัน ชายหนุ่มคนตัดฟัน จะต้องเข้าป่าไปตัดฟันพอหลังจากเวลาเที่ยงวันไปแล้ว เขาถึงจะออกมาจากป่า พร้อมกับหอบฟืนกองใหญ่ออกมาด้วย

คนตัดฟันใช้ชีวิตเช่นนี้มาเป็นเวลานานแล้ว อาชีพตัดฟันชายก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตและความเป็นอยู่ของเขาดีขึ้นมาเลยแม้แต่หน่อย ถึงแม้เขาจะไม่ต้องงัดมือกินมือ แต่ก็ไม่เคยมีเงินทองเหลือเก็บ มีเพียงแค่อำนาจไปวันต่อวันเท่านั้น วันเวลาล่วงเลยไปจนเขาเริ่มมีอายุมากขึ้น จึงเริ่มอยากจะมีเงินเก็บเอาไว้ใช้ในยามแก่เฒ่าบ้าง เขาก็ได้แต่บ่นรำพึงออกมาบ้างในคราวที่มีความเหนื่อยล้าขึ้นมา

“อาชีพขายฟืนไม่เห็นจะมีอะไรดีเลยทำมาตั้งแต่หนุ่มยันแก่ ชีวิตก็ยังยากจนเหมือนเดิม ตัวเราก็ก่ลงไปทุกวัน เรี่ยวแรงก็ถดถอยลงเรื่อย ฟืนก็ตัดได้น้อยลง แล้วในยามแก่เราจะทำอย่างไรกัน เฮ้อ ! ไม่รู้จะคิดไปทำไม ไปตัดฟันดีกว่าเสียเวลามัวแต่คิดฟุ้งซ่าน”

ว่าแล้วเขาก็หอบขวานพร้อมด้วยอาหารมื้อกลางวัน เดินเข้าป่าเช่นปกติของทุกวัน

พอเขาเดินไปถึงที่ที่เคยตัดฟัน ก็กวาดสายตาไปรอบ แล้วก็ต้องถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“เฮ้อ ! นี่เราตัดไม้ไปเยอะขนาดนี้เลยหรอเนี่ย” สิ่งที่เขาเห็นคือ ในบริเวณที่เคยตัดฟืนอยู่นั้น ในตอนนี้มันแทบจะไม่เหลือไม้ให้เขาตัดแล้ว ฉะนั้นในวันนี้เขาจะต้องเดินเข้าไปในป่าที่ลึกมากขึ้นกว่าเดิม

“ชีวิตมันจะเริ่มลำบากมากขึ้นทุกวันแล้วสิเรา”

คนตัดฟืนเดินไปบนไปกับชะตาชีวิตของตัวเอง

“โธ่เอ๊ย แล้วนี่ถ้าไม้มันเกิดหมดป่าขึ้นมา แล้วเราจะทำยังไงกัน กลุ่มโวย”

ชายตัดฟืนเดินลึกเข้ามาในป่ามากพอสมควร

“โอ้โฮ ทำไมมันถึงได้มากมายขนาดนี้ เราคงหากินในนี้ได้ไปอีกนาน”

ในที่แห่งนี้ทำให้เขาดีใจอย่างมากมาย เพราะสิ่งที่เขาเห็นนั้น มันเท่ากับว่า เขาจะสามารถตัดไม้จากป่าบริเวณนี้ได้อีกมาก แม้ว่าจะต้องแลกกับความเหนื่อยที่ต้องเดินไกลมากกว่าที่เดิมก็ตาม เขาก็ต้องยอมเพราะมันไม่มีอะไรให้เขาเลือกแล้ว

“ไปตัดตรงลำธารดีกว่า ตัดเสร็จแล้วจะได้นั่งพักกินข้าวตรงนั้นเลย น่าจะสบายดี”

ชายตัดฟืนเลือกที่จะตัดไม้บริเวณริมลำธารก่อน แล้วเขาก็หยิบขวานคู่กายขึ้นมาตัดไม้ด้วยความชำนาญ พอเขาตัดไม้ไปได้ไม่นาน เขาก็ต้องร้องออกมาด้วยความตกใจ เพราะขวานตกลงไปในลำธาร

“เฮ้ย ! ทำไมวันนี้มันถึงได้ช่วยขนาดนี้ มันอะไรกันนักหนา เท่านี้ชีวิตมันยังลำบากไม่พออีกหรือไง นี่ยังจะมาตัดทางทำมาหากินกันอีก ขวานตกน้ำแล้วทีนี้ จะเอาอะไรมาตัดไม้กันละ ทำทางน้ำจะลึกเสียด้วย โธ่โวย”

คนตัดฟืนนั่งเอามือกุมหัวอยู่ริมลำธาร คิดหาทางที่จะเอาขวานขึ้นมาให้ได้ แต่ก็จนปัญญาคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก สักครู่เขาก็ต้องตกใจอีกครั้ง กับสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า

“อะไรเนี่ย ท่านเป็นใคร” คนตัดฟืนตกใจจนหงายหลังล้มไป

“เราเป็นเทพารักษ์ อาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้”

“แล้วท่านมาปรากฏตัวให้ข้าเห็นทำไม เรายังกลุ้มใจอยู่ ท่านเข้าใจไหม”
คนตัดฟืนพูดออกไปด้วยความหงุดหงิด เพราะยังหาทางที่จะเอาขวานขึ้นมาจาก
ลำธารไม่ได้เลย

“ก็ด้วยเหตุนี้แหละ เราถึงมาปรากฏตัวให้เจ้าเห็นเรา”

“แล้วข้าไปเกี่ยวอะไรด้วย ไม่เห็นเข้าใจเลย” เขาเริ่มรู้สึกรำคาญเทพารักษ์
ขึ้นมา เพราะทำให้เขาเสียเวลา

“ก็เจ้าทำขวานตกลงไปในลำธารไม่ใช่รี”

“ท่านเห็นด้วย” คนตัดฟืนรู้สึกแปลกใจ เพราะในป่าก็มีเขาอยู่คนเดียวใน
ตอนที่กำลังตัดไม้

“เห็นซิ เราเห็นเจ้าเข้ามาตัดไม้ทุกวัน แล้วก็ตัดมานานแล้วด้วย และวันนี้
เป็นวันแรกที่เจ้าเข้ามาตัดไม้ตรงนี้ ไซ้ไหมล่ะ”

“ใช่ขอรับ ข้ากำลังกลุ้มใจอยู่ไม่รู้ว่าจะเอาขวานขึ้นมาได้อย่างไร เพราะน้ำใน
ลำธารก็ลึกมาก ข้าก็ว่ายน้ำไม่ค่อยเก่ง กลัวว่าลงไปแล้วจะจมน้ำตาย ครั้นจะให้
กลับไปซื้อขวานอันใหม่ ข้าก็ไม่มีเงินเลย”

“เจ้าเลิกกลุ้มใจได้แล้ว” สิ้นคำพูด เทพารักษ์ก็ลงไปในลำธารแล้วมขวาน
ขึ้นมาให้คนตัดฟืน

“เอ้า! เอาไป” เทพารักษ์ส่งขวานทองขึ้นมาให้

“ไม่ใช่ท่าน อันนี้ไม่ใช่ขวานของข้า”

“ถ้ามันก็ต้องเป็นอันนี้แน่นอน” เทพารักษ์ส่งขวานเงินขึ้นมาให้อีกครั้ง

“โอ้เอ๋ย ท่านเทพารักษ์ คนจนอย่างข้าจะมีปัญญาไปมีขวานทองขวานเงิน
ได้อย่างไรกัน”

“เอาไป เจ้าคนตัดฟืนคนซื่อ” คราวนี้เทพารักษ์ส่งขวานเหล็กเก่า ยืนให้
คนตัดฟืน

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว ขวานเหล็กเก่า อันนี้แหละเป็นของข้าแน่นอน” คนตัดฟัน
ดีใจมากที่ได้ขวานคู่กายคืนกลับมา

“เจ้านี่ช่างเป็นคนที่ซื่อสัตย์จริง ถึงแม้ว่าตัวเองจะยากจน แต่ก็ไม่มีมากใน
สิ่งที่ไม่ใช่ของตน แม้ว่าจะเป็นของมีค่า เจ้าเป็นคนดีจริง ดังนั้นข้าจะให้ขวานทอง
และขวานเงิน เพื่อเป็นรางวัลแก่เจ้าที่เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต” หลังจากที่เทพารักษ์
เดินขึ้นมาจากลำธาร ก็กล่าวสรรเสริญว่าคนตัดฟันนั้นเป็นคนดี

“ถึงแม้ว่าข้าจะเป็นคนจน เป็นเพียงแค่คนตัดฟัน แต่ข้าก็มีความเชื่ออยู่ว่า
ความซื่อสัตย์ จะช่วยนำพาให้ข้ามีความสุขความเจริญได้เช่นกัน”

“ข้ารู้แล้ว เอ้า รับขวานทองและขวานเงินไป มันควรจะเป็นรางวัลของคน
ดีอย่างเจ้า” เทพารักษ์ยื่นขวานทองและขวานเงินให้แก่คนตัดฟัน ส่วนคนตัดฟัน
ก็น้อมรับด้วยความยินดี

“หลังจากนี้ไปเราขอให้เจ้าจงเป็นคนดี คนซื่อสัตย์ต่อไป” เทพารักษ์กล่าว
เป็นครั้งสุดท้าย

คนตัดฟันก้มลงกราบ พอเงยหน้าขึ้นมา เทพารักษ์ก็หายไปแล้ว

“ท่านไม่ต้องห่วง ข้าจะเป็นคนที่ซื่อสัตย์ต่อไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่” คน
ตัดฟันรู้สึกมีความภาคภูมิใจในตัวของเขาเองมาก แล้วสัญญากับตัวเองว่า จะ
ทำความดีเป็นคนซื่อสัตย์ตลอดไป

คติสอนใจ ความซื่อสัตย์ จะนำพาสิ่งดีๆเข้ามาในชีวิต

คำศัพท์น่ารู้ AX (แอคซ) = ขวาน
TREE (ทรี) = ต้นไม้
FIREWOOD (ไฟเออวูด) = ฟืน

คำเปรียบเปรย

ขมื่นกับปูน หมายถึง เข้ากันไม่ได้

เข็นครกขึ้นภูเขา หมายถึง ทำสิ่งที่ยากเกินไป

จับเสือมือเปล่า หมายถึง ทำอะไรโดยไม่ลงทุน